

Роман Павлик: Символ Мужності та Самопожертви

Історія Романа Павлика - це яскравий приклад мужності та самопожертви, типовий для багатьох захисників України. Його життєвий шлях та подвиг назавжди залишаться в нашій пам'яті.

Роман Михайлович народився 19 липня 1982 року в селі Гута Сокальського району. Він виріс у багатодітній родині Михайла та Кароліни, ставши їхнім четвертим і наймолодшим сином. Як і багато його однолітків, Роман здобував освіту в місцевій Савчинській, на той час основній, школі. Прагнучи розвиватися далі, він вступив до професійно-технічного училища № 55 м. Червонограда.

Перша вчителька Романа, Євгенія Дмитрівна, згадує його як допитливого та енергійного хлопчика: "Роман ніколи не виділявся з-поміж інших учнів. За роки навчання зарекомендував себе як дисциплінований учень. Навчання давалося йому важко, тому навчальний матеріал засвоїв на середньому рівні навчальних досягнень. Але хлопець мав достатній навчальний потенціал, але не в повній мірі його реалізовував. На уроках був уважний, але не завжди активний. Мав гарну пам'ять. Виявляв конкретне мислення.

Роман запам'ятався мені як енергійна дитина, яка дотримувалася загальних правил для учнів. Він був комунікабельний та активний. Прагнув до самостійності. Мав власну думку. З повагою ставився до товаришів і старших себе. Користувався авторитетом серед однокласників. Любив своїх батьків та у всьому їм допомагав. Хлопець мав особливий талант об'єднувати людей навколо себе, і я не здивована, що він виріс справжнім патріотом та захисником своєї землі."

Ранні роки та освіта

Особистість та характер

Енергійний та Комунікабельний

Його перша вчителька згадує Романа як допитливого та енергійного хлопчика, який був комунікабельним та активним.

Працьовитий та Відповідальний

Роман був дисциплінованим учнем, прагнув до самостійності та мав власну думку. Він завжди дотримувався правил і з повагою ставився до інших.

Талант Об'єднувати

Роман мав особливий талант об'єднувати людей навколо себе, і він виріс справжнім патріотом та захисником своєї землі.

Професійний Шлях

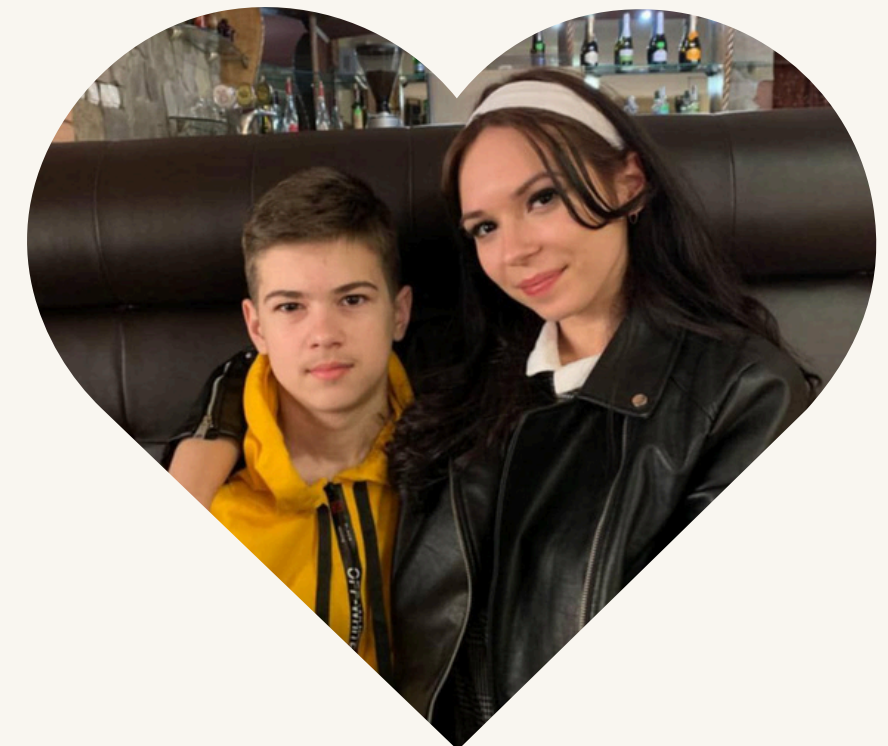
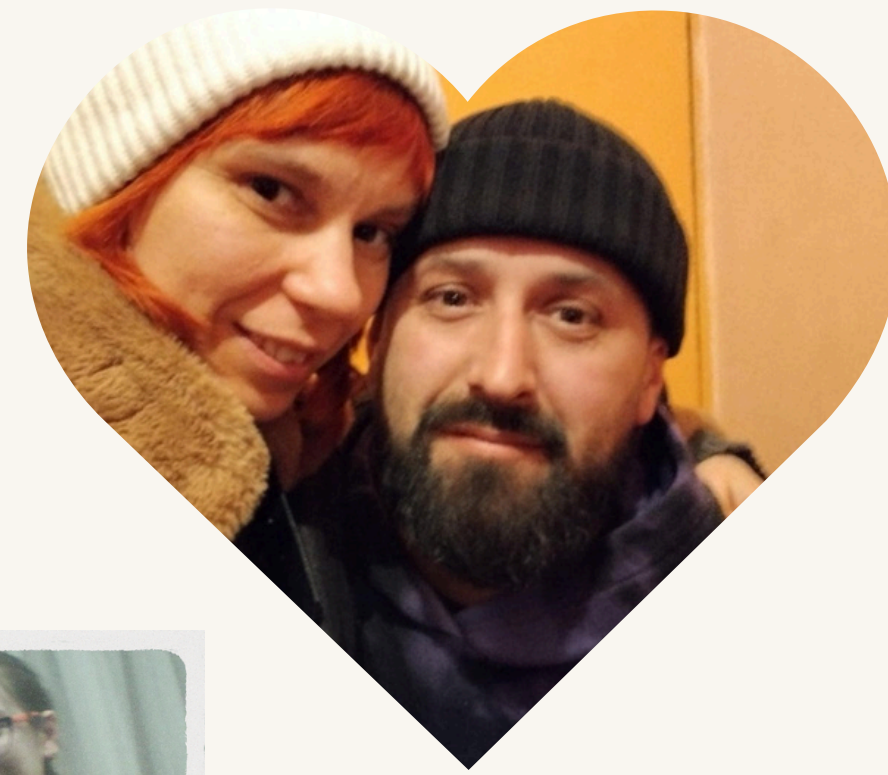
Професійне життя Романа було пов'язане з ремонтом житлових приміщень. Він зарекомендував себе як відмінний майстер, якого поважали за якість роботи та чесність. Усі, хто мав справу з ним, знали його як людину слова та діла. Окрім цього, певний час Роман працював майстром котельні у школі смт. Коробки Херсонської області, де його праця також була високо оцінена.

Життя Романа не було легким, але він завжди долав усі труднощі з честю та гідністю. Після завершення навчання він разом зі своїм братом Василем виїхав на заробітки за кордон. Незважаючи на випробування, які випали на його долю, Роман залишався людиною з добрим серцем, відкритим для допомоги іншим.

Сімейне Життя

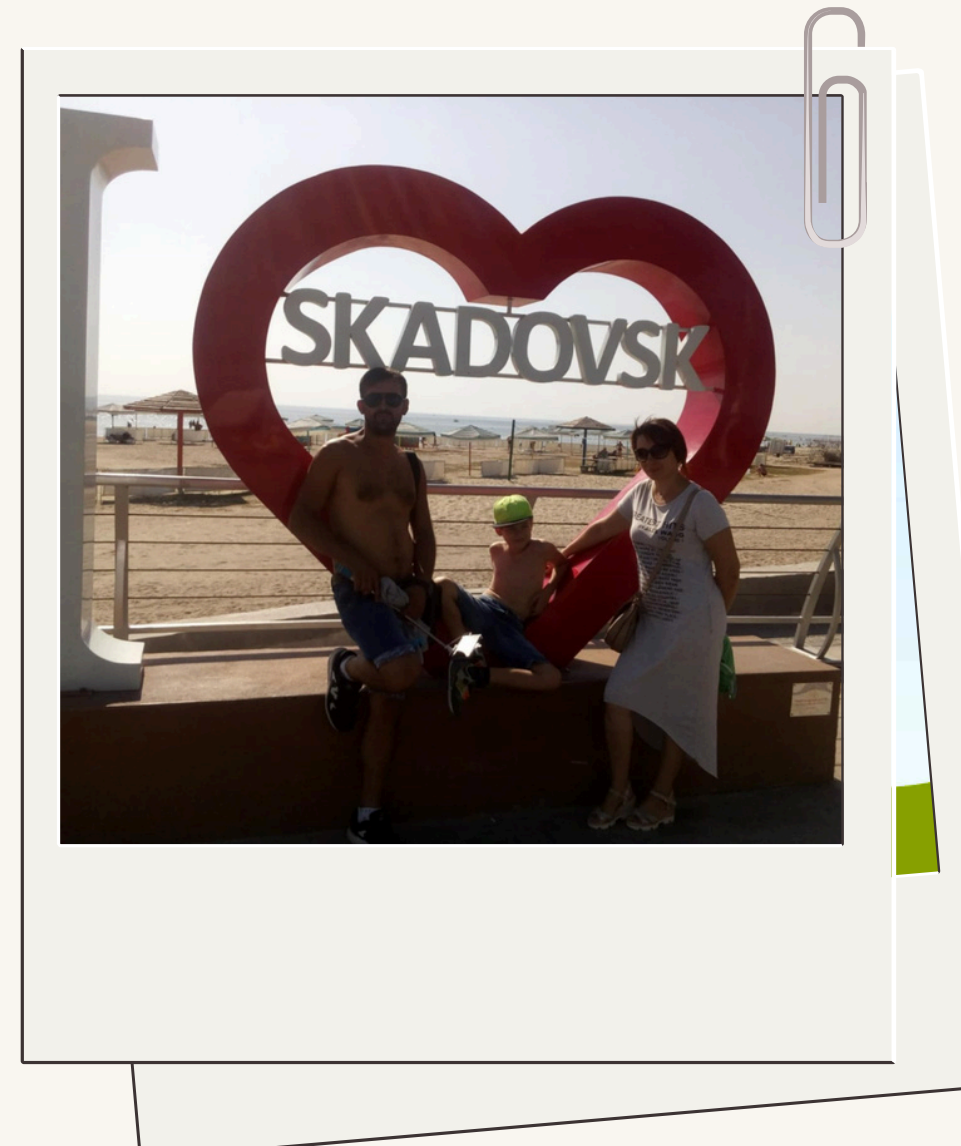
У 2005 році він одружився з Оленою, і разом вони створили прекрасну сім'ю, виховали двох дітей – доньку Юлію та сина Богдана. Хочу виокремити увагу на романтичну історію їхнього знайомства, яка записана від дружини Олени. «Я про Ромчика знала давно, коли часто гостювала в селі Гута Сокальського району у своїх двоюрідних братів Сергія та Андрія, а також сестри Галинки. Ромчик товаришував з моїм братом Сергієм і часто приходив до нього. Там ми і познайомилися ближче. На той час я вже мала доньку Юлю, якій було десь біля 3 роцків. Ми зустрічалися, але про одруження мови ще не було. До цього нас підштовхнула моя донечка, яка невдовзі назвала Ромчика татом... Він доглядав її, годував, проводив вільний час з нею... Мав велике і добре серце, яке відразу відчула мала дитина. Тож ми через кілька місяців одружилися в селі Савчин Львівської області... А пізніше поїхали вже жити до мене в Херсонську область... Там в 2007 році в нас з Романом народився син Богдан... Ромчик любив і виховував зі мною двох діток Юлю та Богдана... І я вдячна йому за це... І моя донька Юля до сих пір говорить, що її тато Роман»

Початок Війни

До початку повномасштабного вторгнення Росії сім'я проживала в Херсонській області смт Коробки, будуючи плани на майбутнє та насолоджуючись мирним життям.

Але війна змінила все. Коли 24 лютого 2022 року розпочалося повномасштабне вторгнення, Роман, як справжній патріот, не зміг залишатися осторонь. Він разом з родиною повернувся до Львівської області. Там Роман прийняв нелегке для себе рішення - відправити улюблену дружину і дітей за кордон, а сам залишився в Україні, щоб захищати свою Батьківщину.

Служба в ЗСУ

Призов та навчання

20 травня 2024 року Роман був призваний до лав Збройних Сил України. Він проходив навчання в 199 навчальному центрі Десантно-штурмових військ у Житомирі, де отримав необхідні навички для захисту країни.

Бойова Підготовка

Після завершення навчання Романа відправили до Краматорська для подальшої бойової підготовки. Роман з честю і відвагою виконував свої обов'язки. Його перше бойове завдання у складі 80-ї бригади Десантно-штурмових військ відбулося в районі Курська. Протягом 10 днів він разом зі своїми побратимами мужньо боронив українську землю, демонструючи неймовірну стійкість та відданість своїй справі.

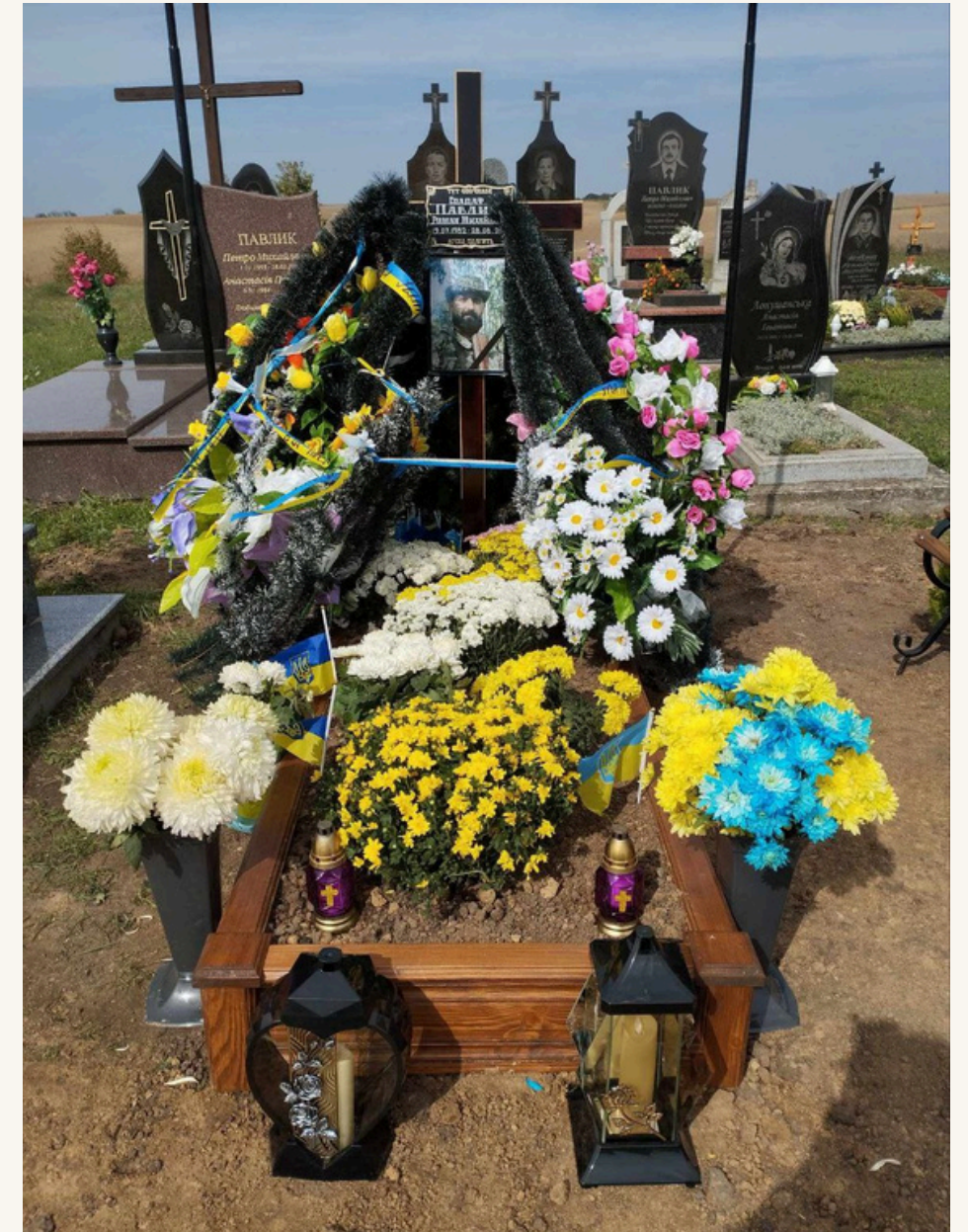
Героїчна Смерть

На жаль, 28 серпня 2024 року Роман загинув, захищаючи Україну та виконуючи накази командирів в селі Черкаське Порічне Суджанського району Курської області. Його смерть стала великою втратою не лише для родини, але й для всієї громади нашого села. Роман віддав найдорожче - своє життя - за свободу та незалежність своєї Батьківщини.

Спогад про Героя

Пам'ять про героя житиме в серцях рідних, друзів та всіх, хто його знав. Світла посмішка, щирість і відкритість Романа, про яку згадують його однокласники, назавжди залишаться в їхніх серцях. Вчителі та друзі відзначають його відповідальність, старанність і готовність допомагати іншим. Він не просто захисник, він — символ нескореності українського народу, який став на захист свого майбутнього. Його подвиг, як і подвиги тисяч інших захисників, назавжди залишиться у нашій пам'яті.

**СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!**

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Кузняк Анна
учениця 11 класу
Савчинської ЗШ